

Βιβλίον

Αγγελικῆς Ν. Μωαχά

Τάξεως Α' Ἰουλίτης Ἐχοχῆς

1909.

5
18953

ΕΤΟΣ
ΣΧΟΛΙΚΟΝ
ΠΡΩΤΟΝ

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ

ΑΠΛΟΠΟΙΟΥΝ

ΤΗΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ ΤΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΣ

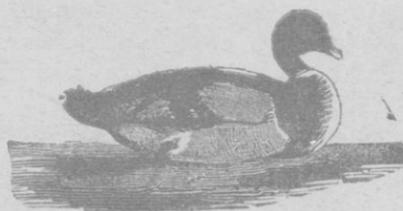
ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΡΕΒΕΛΗ

ΕΝ ΧΙΩ.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΕΚΔΟΤΗ Β. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ.

1905.

Τυπογραφείον Σέμις - Χίος

12 ΟΚΤ. 2001

Σπύρος Ι. Παπασπύρου

Ζωγράφος

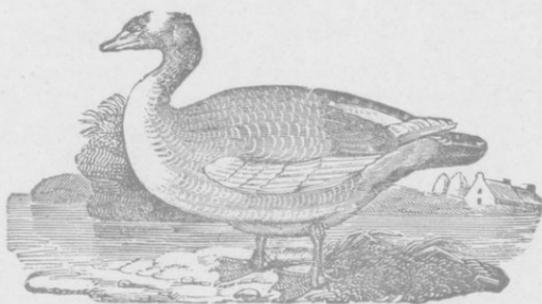
Καθηγητής Εφαρμογών ΤΕΙ/ΗΠ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

18953

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ

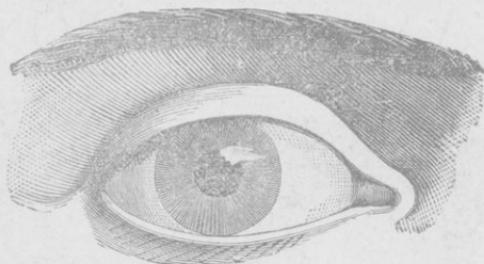
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

χήνα

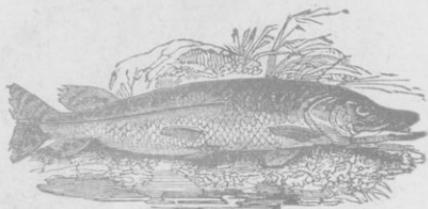
γάτα

ὄφθαλμὸς

ὄνος

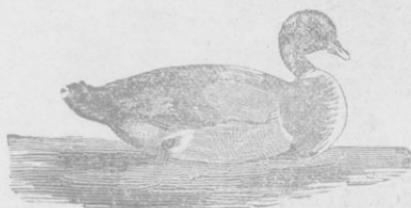
ψάρι

ἄλογον

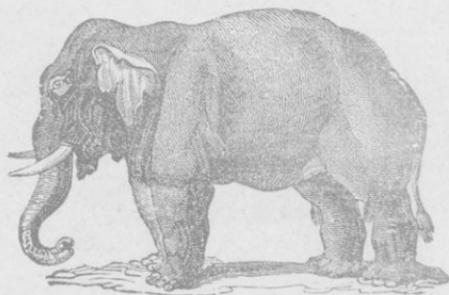
κόραξ

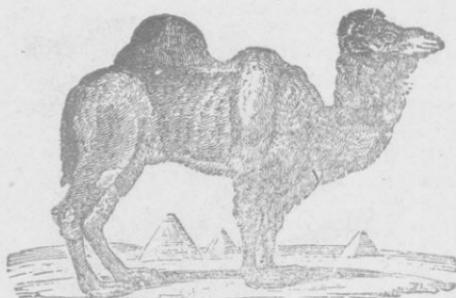
πάπια

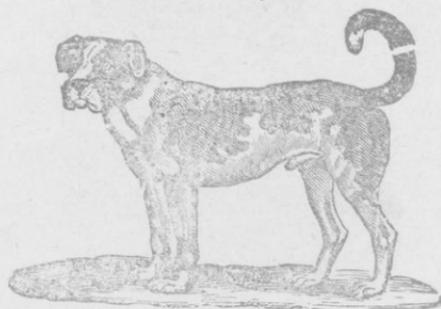
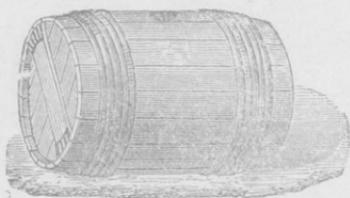
νυκτερίς

ἐλέφας

κάμηλος ζυγός

βαρέλι κύων

πρόβατον

τέττιξ

άνθος

λαγός

ιον

 ο Ο - ι Ι - θ Θ

Ὁ Θεὸς ἀγάπη τῶν καλοῦς.

Ἰερός τόπος εἶνε ἡ ἐκκλησία.

Ὁ Θεόδωρος εἶνε μαθητής.

Ὁ Ὀδυσσεὺς εἶνε ἀδελφός μου.

Ἰωάννης, Ὀρέστης, Θεόδωρος.

τ Τ

Τὸ κέραθὶ φεύγει,

Τὰ κύματα σχίζει,

Τὴν πόλιν χαιρετίζει.

Ὁ μηρός, Θεμιστοκλής,

Ἰφιγένεια, Τερψιχόρη.

π Π

Ὁ Περικλῆς ἀνεχώρησε.

Τὸν Παῦλον ἐφώναξεν.

Πέτρος ὀνομάζομαι ἐγώ.

Πολυξένη, τί κάμνεις;

Προσέχω εἰς τὸ μάθημα.

Πά τρο κλος, Τη λέ μα χος.

η Η

Ή εκ κλη σί α εἶ νε οἶ κος τοῦ Θε οῦ.

Ή γά τα πιά νει τοὺς πον τι κούς.

Ή γά τα δέν κο λυμ βᾶ.

Ή χή να κο λυμ βᾶ.

ε Ε - φ Φ

Ό Φί λιπ πος ἄ να γι νώ σκει.

Ή Έ λέ νη εἶ νε μα θή τρι α.

Φεγ γα ρά κι μου λαμ πρό,

Φέγ γε μου νά περ πα τῶ.

Φω κί ων, Έ πα μει νών δας,

Εὔ ρι πί δης, Φώ τι ος,

Θε μι στο κλης, Έ λέ νη, Ή λί' ας,

Εὔ άγ γε λος, Φω κί ων, Ό ρέ σπης,

Ή ρα κλης, Παῦ λος, Ό δυσ σεὺς,

Ί ω άν νης, Τερ ψι χό ρη, Φώ τι ος.

Φί λιπ πος, Πέ τρος, Πε ρι κλῆς.

Ξ Ξ - ρ Ρ - α Α

Εύ λι νον εἶ νε τὸ κα ρά ει.

Ὁ Ἄν τώ νι ος εἶ νε ἄ δελ φός μου.

Ρά πτει ἡ μή τηρ τοῦ Ἄ θα να σί ου,
τὸ φό ρε μα τοῦ Ξε νο φῶν τος.

Ξε νο φῶν, Ἄ θη νᾶ, Ρο δό πη.

Χ Χ - ω Ω - σ Σ

Ἡ Χί ος εἶ νε ὠ ραῖ α νῆ σος.

Ὠ ραῖ ος και ρὸς ἡ ἄ νοι ξις,

Χά ρει ἡ φύ σις ὄ λη.

Ἡ Σμύ ρ νη εἶ νε με γά λη πό λις.

Χα ρί λα ος, Σο φί α, Ὁ ρά τι ος.

Ἡ γά τα εἶ νε ζῶ ον χρή σι μον,

Τρώ γει τοὺς παν τι κούς. Ἴ δὲ τοὺς

ὀ φθαλ μούς της πῶς λά μ πουν. Θάρ-

ρος ἔ χει πο λὺ με γά λο. Ἐ χει

μύ στα κα εἰς τὸ ἄ νω χεῖ λος.
 Σῶ μα ἔ χει πο λὺ εὐ κί νη τον.
 Πε ρι πα τεῖ πᾶν το τε ἦ συ χα.
 Φεύ γουν οἱ πον τι κοὶ ἔν τρο μοι.
 Ξε ψυ χᾶ δι ἅ τὰ ψά ρι α.
 Ρογ χα λί ζει ὅ ταν κοι μᾶ ται.
 Ὁ νυ χας ἔ χει μυ τε ρούς.
 Ὠ ραῖ ον καὶ κα θα ρὸν ζῶ ον εἶ νε.
 Χαί ρει ὅ ταν τὴν χαῖ δεύ συν.
 Πρέ πει ὁ μως νὰ τὴν προ σέ χω μεν.

υ Υ - γ Γ

Ὑ δρα εἶ νε μί α πο λὺ μι κρά νῆ σος.
 Οἱ Ὑ δραῖ αι εἶ νε ναῦ ται.
 Ἐ πί σης αἰ Χι οι εἶ νε ναῦ ται.
 Ὁ Γε ώρ γι ος εἶ νε ἐ πι με λής.
 Ὁ Γρη γό ρι ος ὁ μως δέν εἶ νε.
 Σω κρά τῆς ὁ νο μά ζε ται ὁ θεῖ ος.
 Ὑ πα τί α, Γορ γί ας, Στέ φα νος.

Β Β - Ψ Ψ

Βό ας εἶνε ἐν πολὺ με γάλο
φείδι. Ψιττακὸς λέγεται ὁ
παπαγάλος. Ψεύματα ποτέ δὲν
πρέπει νὰ λέγωμεν.

Βασίλειος, Ψαρά, Χίος.

Λ Λ - Ν Ν - Κ Κ

Λεωνίδας, Νικόλαος, Κίμων.

Λαγὸς εἶνε ἐν ζῶον δειλόν. Νύκτα
βγαίνει καὶ βόσκει.

Κοιμάται μεῖνοι κτούς ὁ φθαλμοῦς.

Νόστιμον εἶνε τὸ κρέας του. Ὁ

Νικόλαος, ὁ Λύσανδρος καὶ ὁ

Κωνσταντῖνος εἶνε πολὺ καλοὶ
κυνηγοί.

μ Μ - Ζ Ζ - Δ Δ

Ἡ Ζάκυνθος εἶνε ὠραία νῆσος.

Ὁ Μιλτιάδης εἶνε φρόνιμος.

Ὁ Δημήτριος εἶνε πλοίαρχος.
Μαρία, Δημόσθενης, Ζανῆς.

Ἰωάννης, Ἡρακλῆς, Λεωνίδας,
Ὁδυσσεύς, Τηλέμαχος, Χίος.
Βασίλειος, Ἐλένη, Θεόδωρος.
Νικόλαος, Ροδόπη, Φίλιππος,
Χρήστος, Ἀγησίλαος, Ἐπαμει-
νώνδας, Γεώργιος, Ζανῆς, Δημή-
τριος, Ἀντώνιος, Κωνσταντῆνος,
Ξενοφών, Πολυξένη, Στέφανος,
Ἰπατία, Ὀράτιος, Χαρίκλειος,
Ψαρά, Ἀναστάσιος, Γρηγόριος,
Ὁμηρος, Ξανθίπη, Περικλῆς,
Ρωξάνη, Εἰρήνη, Πάτροκλος,
Ἀλέξανδρος, Σωκράτης, Πέτρος,
Φώτιος, Χαρίλαος, Φωκίων,
Μελπομένη, Ὑδρα, Τερψιχόρη,
Σμύρνη, Ρόδος, Παῦλος, Λύσαν-
δρος, Κίμων, Ἰφιγένεια, Θεμι-
στοκλῆς, Ἡλίας, Ζάκυνθος, Ἐ-
ριφύλη, Εὐριπίδης, Δημόσθενης,

Κλε ο πάτρα, Γορ γί ας, Ἄ θα νά-
 σι ος, Ὠ ρω πός, Σο φί α, Ρω ξά νη,
 Λά ζα ρος, Ζω ή, Ἄ θη νᾶ, Ἐ ρα-
 τώ, Φωκί ων.

ΚΩ ΔΩ ΝΕΣ ΟΙ Ο ΠΟΙ ΟΙ ΔΕΝ Η ΧΟΥ-
 ΣΙΝ, ΠΠ ΠΟΙ ΟΙ Ο ΠΟΙ ΟΙ ΔΕΝ ΣΚΙΡ-
 ΤΩ ΣΙ, ΠΑΙ ΔΙ Α ΤΑ Ο ΠΟΙ Α ΔΕΝ
 ΓΕ ΛΩ ΣΙ, ΤΙ ΠΟ ΤΕ ΔΕΝ Α ΞΙ ΖΟΥ ΣΙΝ.
 ΤΑ ΔΕΝ ΔΡΑ Ε ΧΟΥ ΣΙ ΚΛΑ ΔΟΥΣ.
 ΟΙ ΚΛΑ ΔΟΙ Ε ΧΟΥ ΣΙ ΚΛΩ ΝΟΥΣ.
 ΟΙ ΚΛΩ ΝΟΙ ΦΕ ΡΟΥ ΣΙ ΤΑ ΦΥΛ ΛΑ,
 ΤΑ ΑΝ ΘΗ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΚΑΡ ΠΟΥΣ ΤΩΝ
 ΔΕΝ ΔΡΩΝ.

Η ΒΑ ΤΟΣ, Η ΜΥΡ ΣΙ ΝΗ ΕΙ ΝΕ ΘΑ-
 ΜΝΟΙ. ΟΙ ΘΑ ΜΝΟΙ ΔΕΝ Ε ΧΟΥ ΣΙ
 ΚΟΡ ΜΟΝ, ΑΛ ΛΑ ΠΟΛ ΛΑ ΚΑΙ ΨΙ-
 ΛΑ ΚΛΩ ΝΙΑ.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

α	Α	Ἄλ φα	ν	Ν	Νῶ
β	Β	Βῆ τα	ξ	Ξ	Ξι
γ	Γ	Γάμ μα	ο	Ο	Ὅ μι κρόν
δ	Δ	Δέλ τα	π	Π	Πι
ε	Ε	Ἐ ψι λόν	ρ	Ρ	Ρῶ
ζ	Ζ	Ζῆ τα	ςς	Σ	Σι γμα
η	Η	Ἡ τα	τ	Τ	Ταῶ
θ	Θ	Θῆ τα	υ	Υ	Ὑ ψι λον
ι	Ι	Ἴ ῶ τα	φ	Φ	Φι
κ	Κ	Κάπ πα	χ	Χ	Χι
λ	Λ	Λάμ εδα	ψ	Ψ	Ψι
μ	Μ	Μῶ	ω	Ω	ὦ μέ γα

Ὁ λα τὰ γράμ μα τα τῆς Ἑλ λι-
νι κῆς γλώσ σης εἶ νε εἶ κο σι τέσ-
σα ρα.

Ὁ γεωργός καὶ τὸ φεῖδι.

1.

Μίαν φοράν ἦτο ἕνας γεωργός. Ὁνομάζετο Πέτρος. Ἦθελε νὰ σκάψῃ ἐν νέῳ χωράφει.

Τὸ πρῶτὸν ἐφόρτωσεν ἐπάνω εἰς τὸν ὄνον του τὸ ἄροτρον, τὸν σπόρον, τὸ φαγί του καὶ τὸ κρασί του. Ἐκρέμασεν εἰς τὴν πλάτην του τὸ τουφέκι του. Ἐπῆρε μαζὴν του καὶ τὰ δύο βόδια του καὶ ἐπήγεν εἰς τὸ χωράφι. Ἐκεῖ ἐξεφόρτωσε τὰ πράγματά του. Τὸ ὄπλον του τὸ ἐκρέμασεν εἰς ἓν δένδρον.

Ἔπειτα ἔφη σε τὰ ζῶα νὰ βο-
σκήσουν.

Τὸ χωράφι ἦτο γεμᾶτο ἀπὸ
ξηρὰ χόρτα καὶ βότους. Ἄπε-
φάσισε λοιπὸν νὰ τὸ καθαρίσῃ.
Ἄναψεν ἀμέσως ἓν δαδὶ καὶ ἔ-
βαλε φωτὶ ἀν' ἀπὸ ὄλα τὰ μέρη.
Ἡ φωτὶ ἔκαιε τὰ ξηρὰ χόρτα
καὶ τοὺς βότους.

2.

Μέσα εἰς ἓνα βότον ἦτο ἓν
μεγάλο φεῖδι. Δὲν ἤμποροῦσε νὰ
ἔβγῃ ἀπὸ τὸ χωράφι, διότι ὁ λό-
γυρα ἦσαν φλόγες. Ἄνέβη λοι-
πὸν ἐπάνω εἰς ἓν δένδρον. Τὸ δέν-
δρον ἦτο εἰς τὴν μέσσην τοῦ χω-
ραφιοῦ.

Ἄφ' οὗ ἔκάησαν τὰ χόρτα καὶ
οἱ βόται, ἔμεινεν ἡ στάκτη καὶ
πολλὰ κάρβουνα ἀναμμένα. Διὰ
τοῦτο τὸ φεῖδι δὲν ἤμποροῦσε νὰ
καταβῇ. Ἔμεινε λοιπὸν ἐπάνω

εἰς τὸ δένδρον καὶ ἐπερίμενε νὰ
τὸ λυπηθῆ καν εἰς.

Τὸ φεῖδι ἀπὸ ἴπνω ἀπὸ τὸ
δένδρον εἶδε τὸν γεωργόν. Ἀμέ-
σως ἤρχισε νὰ φωνάζη σὶ σὶ. Ὁ
Πέτρος ἤκουσε τὸ σὶ σὶ καὶ ἔτρε-
ξεν· ἀλλὰ τί νὰ ἰδῆ! Ἐνα με-
γάλο φεῖδι. Ἐφοβήθη καὶ ἔ-
καμε νὰ φύγη.

3.

Τὸ φεῖδι τότε ἤρχισε νὰ κλαίη
καὶ νὰ τοῦ λέγῃ· «Σὲ παρακαλῶ,
λυπήσου με καὶ σῶσέ με. Καὶ ἐ-
γὼ εἶμαι ζῶον τοῦ Θεοῦ». Ὁ γε-
ωργὸς τὸ ἐλυπήθη καὶ ἀκούμ-
βησε τὸ ραβδί του εἰς τὸ δένδρον.
Ἀμέσως τότε τὸ φεῖδι σιγὰ σιγὰ
ἐτυλίχθη εἰς τὸ ραβδί καὶ κατέβη.

4.

Μόλις ἐκατέβη ἐτυλίχθη εἰς τὸ
σῶμα τοῦ γεωργοῦ. Τοῦ ἔσφιγγε τὰ

χέρια, ἔπειτα ἄνοιξε καὶ τὸ στόμα του καὶ τοῦ λέγει. «Θὰ σὲ φάγω!» Ὁ γεωργὸς τότε τοῦ λέγει· «Ἐγὼ σοῦ ἔκαμα καλὸ καὶ σὲ ἔσωσα καὶ σὺ τώρα θέλεις νὰ μὲ φᾶς;» — «Ναί· θὰ σὲ φάγω», λέγει τὸ φεῖδι.

Τότε ὁ Πέτρος τὰ ἔχασεν. Ἐγινε κατακίτρινος ἀπὸ τὸν φόβον καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμη. Ἀπὸ σιγμῆς εἰς σιγμὴν ἐπερίμενε νὰ τὸν φάγη τὸ φεῖδι.

5.

Ἐκεῖ ὅμως ποῦ ἦτο ἀπηλπισμένος, ἐφάνη ἕνας ἄλλος γεωργός, ὁ ὁποῖος ἦρχετο ἀπὸ τὸ ἀμπέλι του. Αὐτὸς εἶδεν ὅτι ὁ Πέτρος ἐκινδύνευε. Δὲν ἔχασε καιρὸν, ἀλλὰ ἀμέσως ἔτρεξε μὲ φωνὴν καὶ μὲ τὸ μαχαίρι του ὑψηλὰ σηκώμενο. Τὸ φεῖδι, καθὼς ἤκουσε τὰς φωνὰς καὶ εἶδε

τὸν γε ωρ γόν, νὰ ἔρχεται κατ' ἐπάνω του με τὸ μαχαίρι, ἐφοβήθη. Ἐλύθη λοιπὸν ἀμέσως ἀπὸ τὸν Πέτρον καὶ ἔφυγεν.

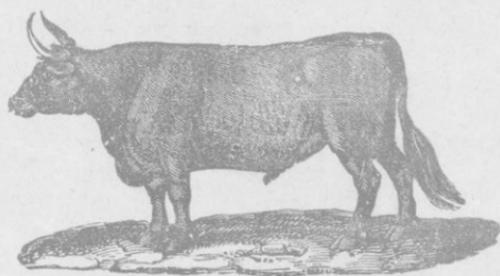
6.

Ὁ Πέτρος, καθὼς εἶδε πῶς ἐσώθη, χαρὰν γεμάτος ἔτρεξε πρὸς τὸν ἄλλον γεωργόν. Μόλις ἐπλησίασεν ἐγονάτισεν ἐμπρὸς του καὶ εὐχαρίστησε τὸν σωτήρά του. Ἄλλὰ ἐκεῖνος τοῦ εἶπε· «Σήκω ἐπάνω, δὲν θέλω νὰ γονατίζης. Ἐγὼ δὲν σοῦ ἔκαμα τίποτε. Ἐκαμα μόνον τὸ χρέος μου. Καὶ σὺ βέβαια, ἂν μὲ ἔβλεπες νὰ κινδυνεύω, τὸ ἴδιον θὰ ἔκαμες».

7.

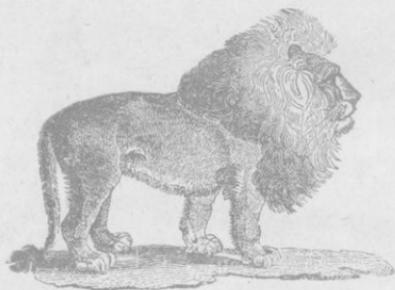
Τότε ὁ Πέτρος ἐσηκώθη καὶ εὐχαρίστησε πάλιν τὸν εὐεργέτην του. Ἐπειτα ἐμάζευσεν τὰ

πράγματά του, τὰ ἐφόρτωσεν εἰς
 τὰ ζῶά του, ἐκρέμασε τὸ του φέ-
 κι του εἰς τὴν πλάτην του καὶ ἐπή-
 γαινευ ὁπίσω εἰς τὸ χωριό του.
 Εἰς τὸν δρόμον ὃπου ἐπήγαινε
 βλέπει ἀπὸ μακρὰν νὰ ἔρχεται κατ'
 ἐπάνω του τρέχοντας τὸ φεῖδι με ἀ-
 νοικτὸ στόμα καὶ νὰ σφουρίζῃ. Δὲν
 χάνει καιρὸν ξεκρεμᾷ τὸ του φέ-
 κι του ἀμέσως ἀπὸ τὴν πλάτην του, τὸ
 σημαδεύει εἰς τὸ κεφάλι καὶ τὸ
 φονεύει.

Τὸ ποντίκι καὶ τὸ λεοντάρι.

Μίαν φορὰν ὑποκάτω ἀπὸ ἓνα βράχον εἰς τὴν σκιὰν ἐκοιμᾶτο ἓνα λεοντάρι. Ἐκεῖ τριγύρω εἶχον μαζευθῆ καὶ πολλὰ ποντίκια καὶ ἔπαιζαν. Ἕνας μικρὸς ποντικός, καθὼς εἶδε τὸ λεοντάρι ποῦ ἐκοιμᾶτο, ἔτρεξε καὶ ἀνέβη ἐπάνω του. Τὸ λεοντάρι εὐθὺς ἐξύπνησε καὶ τὸ ἤρπασε μὲ τὸ ἐμπροσθινὸ του πόδι καὶ ἤθελε νὰ τὸ σκάση. Τότε εἶπε τὸ ποντίκι· «Λεοντάρι, σὲ παρακαλῶ μὴ μὲ σκοτώνης καὶ ἐγὼ ἴμπορεῖ καμμιά φορὰ νὰ σοῦ ξεπληρώσω αὐτὴν τὴν χάριν.» Τὸ λεοντάρι, ἅμα ἤκουσεν αὐτὰ τὰ λόγια, ἐγέλασε καὶ τὸ ἄφησε.

Ἀμέσως τότε εἶδα τὰ ποντίκια ἐφυγαν καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ δάσος νὰ φάγουν καρύδια. Ἐκεῖ ποῦ γύριζαν μέσα εἰς τὸ δάσος τὴν νύκτα ἀκούουν τὰς φωνὰς τοῦ λεονταριοῦ.

Όλα τὰ ἄλλα ποντίκια δὲν ἐκινήθησαν. Τὸ μικρὸ ἔμως ποντίκι χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν τρέχει, καὶ τὶ νὰ ἰδῇ! τὸ λεοντάρι πιασμένο εἰς τὴν θηλειά. Ἀμέσως τότε ἀναβαίνει εἰς τὸ σχοινὶ καὶ ἀρχίζει νὰ τρώγῃ μὲ τὰ δόντια του. Καὶ πρὶν ἀκόμη ἐξημερώσῃ τὸ ἔκοψε καὶ ἐγλύτωσε τὸ λεοντάρι. Τότε τοῦ εἶπε τὸ λεοντάρι. «Ποντίκι, νὰ μὲ συγχωρήσῃς, διότι ἐγέλασα, ὅταν μοῦ εἶπες πῶς θὰ μοῦ ξεπληρώσῃς τὴν χάριν τοῦ σοῦ ἔκαμα νὰ μὴ σὲ φάγω. Τώρα βλέπω ὅτι, κανένα δὲν πρέπει νὰ περιφρονῶμεν. Ὅσον μικρὸς καὶ ἂν εἶνε κανένας, ἢμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ καλόν».

Ὁ λύκος καὶ τὰ πέντε αἰγίδια.

Ἦτο μίαν φορὰν μία γίδα καὶ εἶχε πέντε γιδάκια. Αὐτὴ ἡ γίδα ἀγαποῦσε τὰ γιδάκια της τόσον πολὺ, ὅσον ἡ μητέρα ἀγαπᾷ τὰ

παιδιά της. Καί αὐτὰ ἦσαν ἀγαπημένα μεταξὺ των καὶ ἕκαμνον ὅ,τι τοὺς ἔλεγεν ἡ μητέρα τους. Μίαν ἡμέραν ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δάσος νὰ βοσκήσῃ. Ἐφώναξε καὶ τὰ πέντε γιδάκια καὶ τοὺς εἶπεν· «Ἐπειδὴ εἴσθε μικρά, δὲν θὰ σὰς πάρω μαζῆ μου εἰς τὸ δάσος· θὰ σὰς ἀφήσω μόνα· νὰ προσέξετε ὅμως νὰ μὴ ἀνοίξετε τὴν πόρτα καὶ ἔμβῃ μέσα ὁ λύκος καὶ σὰς φάγῃ ὅλα.»

Ἀφ' οὗ εἶπεν αὐτὰ ἡ γίδα, ἀνεχώρησε. Τὰ γιδάκια ἀμέσως ἔκλεισαν καλὰ τὴν θύραν.

Δὲν ἔπερασε πολλὴ ὥρα καὶ πηγαίνει ὁ λύκος ἀπ' ἔξω καὶ βροντᾷ μὲ τὸ πόδι του τὴν θύραν. Τὰ γιδάκια ἤκουσαν τὸν κτύπον καὶ ἔρχονται κοντὰ εἰς τὴν θύραν καὶ φωνάζουν· «μὲ μέ, ποῖός βροντᾷ τὴν θύραν μας;» «Ἐγὼ ἡ μητέρα σας», λέγει ὁ λύκος, μὲ χονδρὴν φωνήν.

νήν. Τὰ γιδάκια ὅμως ἐκατάλαβαν ὅτι ἦτο ὁ λύκος καὶ τοῦ εἶπαν. «Δὲν εἶσαι σὺ ἡ μητέρα μας· ἡ μητέρα μας ἔχει φιλήν καὶ γλυκεῖαν φωνήν· σὺ εἶσαι ὁ λύκος.»

Τότε ὁ λύκος ἔφυγε καὶ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον ἦλθε πάλιν καὶ ἤρχισε νὰ βροντᾷ τὴν θύραν. Τὰ κατσικάκια ἔτρεξαν πάλιν εἰς τὴν θύραν καὶ ἠρώτησαν ὅλα ποῖος εἶνε; Ὁ λύκος ὠμίλησε τότε μὲ φιλήν φωνήν. «Ἀνοίξατε, ἀγαπητά μου κατσικάκια, εἶμαι ἡ μητέρα σας καὶ σᾶς ἔφερα νὰ φᾶτε». Τὰ κατσικάκια, ἅμα ἤκουσαν τὴν φιλήν φωνήν τοῦ λύκου, ἐπίστευσαν ὅτι ἦτο ἡ μητέρα τους καὶ ἤθελαν νὰ ἀνοίξουν. Ἄλλ' ὁ λύκος εἶχεν ἀκουμβήσῃ τὸ ποδᾶρι του εἰς τὸ παράθυρον, ὅπου ἦτο μία μικρὰ τρύπα· τὰ κατσικάκια εἶδαν ἀπὸ τὴν τρύπαν· το μαῦρο πόδι τοῦ λύκου καὶ ἐφώνησαν. «Μέ, μέ, δὲν ἀνοίγομεν· ἡ μητέρα μας δὲν ἔχει μαῦρο ποδᾶρι· σὺ εἶσαι ὁ λύκος».

Καθὼς ἤκουσεν αὐτὰ ὁ λύκος τρέχει ἀμέσως εἰς ἓνα μύλον, ποῦ ἦτο πλησίον καὶ παίρνει ἀλεύρι καὶ ἀλείφει τὰ πόδια του, ἔ-

που έγιναν κάτασπρα και έρχεται πάλιν εις την θύραν και λέγει. «'Ανοιξατέ μου, παιδάκια μου, ήλθεν ή αγαπητή σας μητέρα και σας έφερε να φάτε». Τα κατσικάκια έφώναξαν. «Δειξέ μας πρώτα τὸ πόδι σου, διὰ νὰ γνωρίσωμεν αν̄ είσαι συ ή αγαπητή μας μητέρα». Τότε ο λύκος έβαλε τὸ πόδι του επάνω εις τὸ παράθυρον, και άμα είδαν από την τρύπαν ότι ήτο άσπρον, έπίστευσαν πῶς εἶνε ή μητέρα τους, και με χαράς άνοιξαν την θύραν.

Άλλά τί τρεμάρα επήραν άμα είδαν τον λύκον! Ηρχισαν να τρέχουν απ' εδῶ και απ' εκεί και να φωνάζουν. Ο λύκος όμως τα έπιασεν όλα και τα έχαψε· μόνον τὸ πλέον μικρόν, τὸ όποῖον επρόφθασε και εκρύφθηκε εις την ντουλάπα χωρίς να τὸ ιδῆ ή λύκος, εσωθη. Ἐφ' οὗ έχόρτασεν ο λύκος, έφυγε και επήγε και εξαπλώθηκε υποκάτω εις εν δένδρον και εκεί τον επήρεν ο ύπνος.

Ἵστερα από όλίγον έγύρισεν ή γίδα από τὸ δάσος όπισω εις τὸ σπητι. Βλέπει την θύραν

τοῦ σπητιοῦ ἀνοικτὴν· ζητεῖ τὰ παιδιὰ τῆς, ἀλλὰ πουθενά δὲν τὰ εὐρίσκει· φωνάζει μὲ, μὲ, ἀλλὰ κανὲν δὲν ἀπαντᾷ. Τέλος τὸ μικράκι, ποῦ ἦτο κρυμμένο εἰς τὴν ντουλάπα, ἅμα ἐκατάλαβε καλὰ ὅτι ἦτο ἡ μητέρα του καὶ τὴν εἶδεν ἀπὸ τὴν τρύπαν τῆς ντουλάπας, ἐπήδησεν ἔξω καὶ τῆς διηγήθη μὲ τί τρόπον ἦλθεν ὁ λύκος καὶ τὰ ἐγέλασε καὶ ἀνοιξαν τὴν θύραν καὶ ἔφαγεν ὅλα τὰ ἄλλα.

Ἡ κατσίκα, ἅμα ἤκουσεν αὐτά, ἐλυπήθηκε πολὺ καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Ὑστερα ἐπῆρε τὸ μικρὸ τῆς καὶ ἐπήγεν εἰς τὸ λειβάδι. Ἐκεῖ ὑποκάτω εἰς ἓν δένδρον βλέπει τὸν λύκον νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ ρογχαλίζει. Ἡ κατσίκα παρετήρησεν ὅτι εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ λύκου κάτι τι ἐκινεῖτο. « Ἄχ, Θεέ μου, εἶπεν ἡ γίδα, μήπως τὰ παιδιὰ μου εἶνε ἀκόμη ζων-

τανά εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ λύκου; Τρέξε, παιδάκι μου, εἰς τὸ σπῆτι καὶ φέρε ψαλίδι, βελόνην καὶ κλωστήν». Τὸ κατσικάκι ἔτρεξεν ἀμέσως καὶ τὰ ἔφερεν. Ἐπειτα ἔσχισεν ἡ κατσικάκι ἡσυχὰ ἡσυχὰ τὴν κοιλίαν τοῦ λύκου.

Ἄμα ἔγεινε τὸ σχίσιμον, εὐθὺς ἔβγαλε τὴν κεφαλὴν του ἓνα κατσικάκι, ἔπειτα ἐπήδησαν ἔξω τὸ ἓνα κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ τὰ τέσσαρα κατσικάκια. Καὶ ἦσαν ὅλα ζωντανὰ καὶ δὲν εἶχον πάθη τίποτε. Ὁ λύκος ἀπὸ τὴν λαιμαργίαν του τὰ εἶχε καταπιῆ ὀλόκληρα χωρὶς νὰ τὰ μασήσῃ.

Τότε ἡ γίδα εἶπεν εἰς τὰ γιδάκια καὶ ἔφεραν πέτρας καὶ ἐγέμισαν τὴν κοιλίαν του. Ἐπειτα ἔγραψεν ἡσυχὰ ἡσυχὰ τὴν κοιλίαν τοῦ λύκου καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτι τῆς μαζῆς μὲ τὰ πέντε κατσικάκια τῆς.

Ἐπειτα ἐξύπνησεν ὁ λύκος καὶ ἐπειδὴ ἐδιψοῦσε πολὺ, ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ποτάμι νὰ πιῆ νερόν. Ἄμα ὅμως ἤρχισε νὰ περιπατῆ, ἡ κοιλιά του ἔκανε μέσα τράκα τράκα. «Παράξενο πρᾶγμα, εἶπεν ὁ λύκος, τί εἶνε μέσα εἰς τὴν κοιλιά μου καὶ κάμνει τράκα τράκα;

ἐγὼ ἔφαγα κατσίκια καὶ εἰς τὴν κοιλιά μου φαίνονται ἄν νὰ εἶνε πέτραι.»

Ὁ λύκος ἤρχισε νὰ τρεκλίζει, ἐπήγαινε πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ. Τέλος μὲ πολὺν κόπον ἔφθασεν εἰς τὸ ποτάμι· καὶ καθὼς ἔσκυψε νὰ πιῇ νερόν, ἀπὸ τὸ βάρος τῶν πετρῶν ἐγλίστρησε καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ ποτάμι καὶ ἐπνίγη.

† Ἀρνάκι καὶ λύκος.

† Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό,
σὲ ποτάμι δροσερό,
ἐν ἀρνάκι τὸ καυμένο
εἶχε πάη ξενιασμένο.

Ὅμως, τύχη του κακῆ,
ἕνας λύκος φθάν' ἐκεῖ.

— «Σ' ἔπιασα! τοῦ εἶπ' εὐθύς.

κλέπτη, θὰ τιμωρηθῆς!

Ἦλθες εἰς τὸν ποταμὸ μου
καὶ μοῦ πίνεις τὸ νερό μου.»

Καὶ τ' ἀρνάκι τὸ καυμένο
ἀπεκρίθη τρομασμένο·

— «Μὰ τῆς μάννας μου τὸ γάλα,
οὔτε μιὰ δὲν ἔπια στάλα!» †

† — Ταῖς ψευτῆαῖς νὰ ταῖς ἀφήσης,
 μήπως καὶ μετανοήσης.
 κι' ἂν δὲν τῶπιες, τὸ ποθοῦσες,
 μὲ τὸ ἴματι τὸ ροφοῦσες.»
 — «Ὁχι, εἶπε τὸ ἀρνάκι,
 ἔβλεπα τὸ λειβαδάκι.»
 — «Ὁμως πέρσι ἕνα βράδυ
 μ' ἔβριζες μεσ'τὸ κοπάδι.»
 — Πέρσι! (εἶπε τὸ καῦμένο)
 μὰ δὲν ἦμουν γεννημένο! •
 — «Καλὰ λέγεις, ἐγὼ σφάλλω,
 τὸ ἀδέλφι σου τὸ ἄλλο.»
 — «Ἀδελφάκι, σοῦ ὁμόνω,
 πῶς δὲν ἔχω· εἶμαι μόνο.»
 — «Σ' ὄλα δίνεις ἀποκρίσεις.
 τρέχα νὰ δικηγορήσης.»
 Καὶ τὸ στόμα του ἀνοίγει
 καὶ μὲ μιᾶς τὸ καταλίνει. †

+ Τὸ τριαντάφυλλον.

Τριαντάφυλλο κλειστό εἶδ' ἓνα παιδάκι,
 ἦτον τόσο γελαστό,
 χαρωπὸ καὶ μυριστὸ
 τὸ τριανταφυλλάκι.
 νέον τριαντάφυλλο, τριανταφυλλάκι.

"Αχ, λουλουῶδι προφαντό, εἶπε τὸ παιδάκι,
 θὰ σὲ κόψω, δὲν βαστῶ.
 —"Αν μὲ κόψῃς σοῦ κεντῶ
 τὸ μικρὸ χεράκι,
 εἶπε τὸ τριαντάφυλλο, τὸ τριανταφυλλάκι. +

Ξεκαρδίζεται, γελᾷ τὸ τρελλὸ παιδάκι,
τὸ τραβᾷ τὸ ξεκολλᾷ.

—Τί ἀγκάθια, τί πολλὰ
ἔς τὸ μικρὸ χεράκι!

Ἄχ! κακὸ τριαντάφυλλο, ἄχ! τριανταφυλλάκι!

† Ἡ γάτα

Ἡ γάτα εἶνε χρήσιμον ζῷον. Κυνηγᾷ τοὺς
ποντικούς καὶ δὲν ἀφαιε κανένα εἰς τὸ σπῆ-
τι. Τὴν νύκτα λάμπουν τὰ μάτια της, καὶ
[τοῦτο εἶνε ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν ποντικῶν. †

Ἡμέραν καὶ νύκτα κυνηγᾷ, διότι καὶ τὴν νύκτα βλέπει. Ἔχει ὀδόντας ὀξεῖς· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶνε πρασινοκίτρινοι· εἰς τὸ πολὺ φῶς τοὺς μισοκλείει, εἰς δὲ τὸ σκότος λάμπουν. Εἰς τοὺς πόδας ἔχει δακτύλους μὲ ὄνυχας γαμφούς, τοὺς ὁποίους κρύπτει ὑποκάτω εἰς τοὺς δακτύλους. Ἡ οὐρά τῆς εἶνε μακρά, τὰ δὲ αὐτιά τῆς πάντοτε ὀρθία. Ἡ γάτα ἔχει μουστάκια εἰς τὸ ἐπάνω χεῖλός τῆς. Αἱ τρίχες τῆς εἶνε λεπταὶ καὶ μαλακαί. Ἡ γάτα δὲν ὑποφέρει τὸ πολὺ ψῦχος. Τὰ ψάρια εἶνε τὸ πλέον ἀγαπητόν τῆς φαγητόν.

Ἡ γάτα γεννᾷ γατάκια. Αὐτά, ὅταν εἶνε μικρά, εἶνε ὠραῖα καὶ παιγνιδιάρικα καὶ παίζουσι μὲ ὅ,τι εὗρουσι. Ὅταν ἴδουσι σκύλον, σηκώνουσι τὰ μαλλιά των ὀρθὰ καὶ καμπουρώνουσι τὴν ράχιν των. Τοὺς ἀρέσει πολὺ νὰ τὰ χαϊδεύωμεν καὶ ἔρχονται πλησίον μας, ὅταν τοὺς λέγωμεν ψί, ψί. Ἀλλὰ κάμμιά φορά μέσα εἰς τὰ χαϊδεύματα ἔχομεν καὶ τσουγγρανίσματα.

† Τὸ γατάκι καὶ τὸ κουρελάκι.

Κύττα, κύττα τὸ γατάκι,
 ὅταν ἕνα κουρελάκι
 ἀπὸ κάτ' ἀπ' τὸ τραπέζι
 εἰς τὰ νύχια του τὸ παίζῃ.
 Κύττα, κύττα πῶς τ' ἀρπάξῃ,
 τὸ βαστᾷ καὶ τό τινάζει,
 τὸ σηκώνει, τὸ δαγκάνει,
 μιὰ τ' ἀφίνει μιὰ τὸ πῖάνει.
 Κύττα πῶς τὸ πάσπατεύει,
 χαμηλὰ τὸ σημαδεύει,
 κ' ἔξαφνα πετᾷ τὸ παίρνει
 καὶ σὰν λάφυρο τὸ σέρνει. †

Προσευχή.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ
καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

Θεοτόκε Παρθένε, χαῖρε κεχαριτωμένη Μα-
ρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Εὐλογημένη σὺ ἐν
γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλί-
ας σου, ὅτι Σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν. †

† Ὁ λύκος καὶ ἡ ἀλώπηξ.

Ὁ λύκος εἶχε πλησίον του τὴν ἀλώπεκα
καὶ ὅτι ἤθελεν ὁ λύκος ἔπρεπεν ἡ ἀλώπηξ
νὰ το κάμνη. Μίαν ἡμέραν ἐπερνοῦσαν καὶ οἱ
δύο ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ δάσος· ὁ λύκος εἶπε τό-
τε εἰς τὴν ἀλώπεκα· «Κόκκινη ἀλώπηξ, εὐ-
ρέ μου τίποτε νὰ φάγω, εἰ δέ μή, θὰ φάγω σέ.»
Ἡ ἀλώπηξ τοῦ ἀπεκρίθη· «Γνωρίζω ἕνα
γεωργόν, ὅστις ἔχει ἕνα ζευγάρι ἀρνιά, θέλεις
νὰ ὑπάγωμεν νὰ πάρωμεν ἕν;» Ὁ λύκος
εὐχαριστήθη. Ἡ ἀλώπηξ ἐμβῆκεν εἰς τὴν
αὐλὴν τοῦ γεωργοῦ, καὶ ἤρπασεν ἕν ἀρνίον
καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὸν λύκον καὶ ἔφυγε.

Τότε ὁ λύκος ἔφαγε τὸ ἀρνίον, ἀλλ' ἔμως δὲν ἐχόρτασε· δι' αὐτὸ ἐπῆγε νὰ πάρῃ καὶ τὸ ἄλλο. Ἐπειδὴ ἔμως δὲν ἦτο προσεκτικός, ἐπῆρεν εἰδῆσιν ἢ μητέρα τῶν ἀρνίων, καὶ ἔρχισε τὸσον δυνατὰ νὰ βελάζῃ καὶ νὰ φωνάζῃ, ὥστε οἱ χωρικοὶ ἔτρεξαν νὰ ἰδοῦν τί τρέχει. Τότε εἶδον τὸν λύκον, καὶ τὸν ἐκτύπησαν τὸσον ἀλύπητα, ὥστε μὲ σπασμένον πόδι ἐπῆγεν ὀπίσω εἰς τὴν ἀλώπεκα. «Σὺ μ' ἐγέλασες», τῆς εἶπεν· «ἤθελα νὰ πάρω καὶ τὸ ἄλλο ἀρνίον, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ μὲ σκοτώσωσιν οἱ χωρικοὶ ἀπὸ τὸ ξύλον. Ἡ ἀλώπηξ ἀπεκρίθη· «Ἐγὼ δὲν πταίω καθόλου, ἀλλὰ σὺ, ποῦ εἶσαι τὸσον λαίμαργος».

† Μίαν ἄλλην ἡμέραν ὑπῆγα καὶ οἱ δύο κἀλιν εἰς τὴν πεδιάδα. Τότε εἶπεν ὁ λύκος.

«Κόκκινη αλώπηξ, εύρέ τίποτε νά φάγω, ἀλλέως, θά φάγω σέ.» Ἡ αλώπηξ τοῦ ἀπεκρίθη· «Γνωρίζω ἓνα χωρικόν, τοῦ ὀπίου ἡ γυναῖκα ἀπόψε τὸ βράδυ ἔφησε τηγανίτας, ἃς ὑπάγωμεν νά πάρωμεν μερικάς.» Ἐπῆγαν ἐκεῖ, καὶ ἡ αλώπηξ ἐμβῆκεν εἰς τὴν οἰκίαν σιγὰ σιγὰ, περετήρησε τριγύρω καὶ μὲ τὴν μурωδιὰ ἐξετρύπωσε τὰς τηγανίτας. Ἐβγάλεν ἕξ τηγανίτας, καὶ τὰς ἔφερεν εἰς τὸν λύκον· «Ἐχεις τόρα νά φάγῃς», τοῦ εἶπε, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν δρόμον της. †

†Ὁ λύκος εἶχε καταπίη εὐθὺς τὰς τηγανίτας, καὶ εἶπεν. «Αὐταὶ μοῦ ἤνοιξαν τὴν ὄρεξιν.» Ἐμβῆκε λοιπὸν μέσα εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἤθελε νά πάρῃ καὶ ἄλλας, ἀλλ' ἔρριψε κάτω τὴν πλατέλαν, ἡ ὁποία, ἔγεινε κομμάτια. Ἀπὸ τὸν κρότον ἐξύπνησαν οἱ ἄνθρωποι καὶ ἐπῆγαν ἐκεῖ καὶ τὸν ἐξυλοφόρτωσαν, ὥστε κλαίων δυνατὰ, μὲ τοὺς δύο πόδας †

σπασμένους, ἐγύρισεν εἰς τὴν ἀλώπεκα. «Σὺ μὲ ἐγέλασες, τῆς εἶπε· μὲ ἐνόησαν οἱ χωρικοὶ καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ σκοτώσωσιν ἀπὸ τὸ ξύλο.» Ἡ ἀλώπηξ τοῦ ἀπήντησε· «Καλὰ νὰ πάθης ἀφ' οὗ εἶσαι λαίμαργος.»

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας εἶπε πάλιν ὁ λύκος· «Κόκκινη ἀλώπηξ, εὐρὲ τίποτε νὰ φάγω, διότι θὰ φάγω σέ.» Ἡ ἀλώπηξ ἀπεκρίθη· «Γνωρίζω ἓνα ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος ἔχει σφάξι μὴ σήμερον ἓνα χοῖρον· τὸ κρέας εἶνε εἰς τὸ ὑπόγειον, ἅς υπάγωμεν νὰ τὸ πάρωμεν.» Τότε εἶπεν ὁ λύκος· «Θέλω νὰ ἔλθω μαζί σου, διὰ νὰ φάγω πολὺ. Καὶ ὅταν δὲν θὰ δύναμαι πλέον νὰ βαδίζω, σὺ πρέπει νὰ μὲ βοηθῆς.»— «Ἄς εἶνε,» εἶπεν ἡ ἀλώπηξ καὶ ἔφερε τὸν λύκον εἰς τὸ ὑπόγειον. Ἡὐραν ἐκεῖ ἀληθινὰ πολὺ κρέας. Ὁ λύκος ἤρχισεν ἀμέσως νὰ τρώγῃ, καὶ ἔλεγεν· «Ἐως νὰ ἀκούσω κρότον, ἔχω καιρόν.»

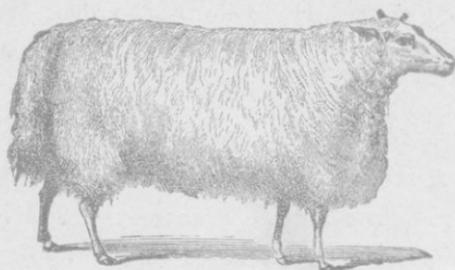
Καὶ ἡ ἀλώπηξ εἶχε πολλὴν διάθεσιν νὰ φάγῃ, ἐπήγαιεν ὅμως συχνὰ εἰς τὴν τρύπαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐμβῆκαν, καὶ ἐδοκίμαζεν, ἂν

είχεν ακόμη αρκετά αδειανήν τὴν κοιλίαν της, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν τρύπαν. « Ἀγαπητὴ ἀλώπηξ, τῆς εἶπεν ὁ λύκος, διατί ἐξέρχεσαι καὶ εἰσέρχεσαι ἀπὸ τὴν τρύπαν;— «Θέλω νὰ βλέπω, ἀπεκρίθη ἡ πονηρὰ ἀλώπηξ, μήπως ἔρχεται κανεὶς.» Ἄλλὰ ὁ χωρικός εἶχεν ἀκούσῃ τὸν θόρυβον εἰς τὸ ὑπόγειον, ἐπῆρεν ἐν χονδρὸν ξύλον καὶ κατέβη εἰς αὐτό. Ἡ ἀλώπηξ καθὼς τὸν εἶδε, μὲ ἐν πῆδημα εὐρέθη ἔξω. Ὁ λύκος ἠθέλησε καὶ αὐτὸς νὰ ἐξέλθῃ διὰ τῆς τρύπας, ἀλλ' εἶχε φάγῃ τόσον πολὺ, ὥστε ἔμεινε μισὸς μέσα καὶ μισὸς ἔξω ἀπὸ τὴν τρύπαν. Ὁ χωρικός τότε μὲ τὸ ξύλον τὸν ἐσχότωσεν. Ἡ ἀλώπηξ ὅμως ἔφυγεν εἰς τὸ δάσος καὶ ἔχαιρε διότι ἐλευθερώθη ἀπὸ τὸν τρομερὸν αὐτὸν φαγᾶν.

* Εἰς τὸ χελιδόνι.

Ἐλειψε τὸ χιόνι
 κ' ἦλθες χελιδόνι
 ἔξυπνο πουλί
 ἢ μικρὴ μου στέγη,
 καλῶς ἦλθες, λέγει
 καὶ σὲ προσκαλεῖ.

Ἔλα, μὴ φοβῆσαι,
 τὴ φωνὴ σου κτίσε.
 Ἔλα, ἐπειδὴ
 ἄσυλον θὰ εὖρης·
 εἶμαι νὰ ἡξεύρης
 εὖτακτο παιδί.

Τὸ πρόβατον.

Τὸ πρόβατον εἶνε ὠραῖον καὶ πολὺ χρήσιμον ζῷον. Ἀπὸ τὸ γάλα του κατασκευάζομεν τυρί, βούτυρον καὶ ξεινόγαλον. Ἀπὸ τὸ μαλλί του κατασκευάζουν ὠραῖα μάλλινα φορέματα. Τὸ κρέας του εἶνε καλὴ τροφή διὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ἀπὸ τὸ δέρμα του κατασκευάζουν ὑποδήματα.

Τὸ πρόβατον ἔχει τέσσαρας πόδας, κα-

θώς και ἡ γάτα, ἀλλὰ κάθε ἐν ποδάρι ἔχει μόνον δύο νύχια σκληρά. Ἐχει μικρὰν κεφαλὴν. Τὸ σῶμά του εἶνε σκεπασμένον ἀπὸ μαλλιά. Εἰς τὴν κεφαλὴν ἔχει δύο κέρατα. Οἱ ὀδόντες τοῦ προβάτου δὲν εἶνε ὀξεῖς, καὶ ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐπάνω σιαγόνα δὲν ἔχει ὀδόντας. Τὸ πρόβατον τρώγει μόνον χόρτα. Τὸ μικρὸν προβατάκι λέγεται ἀρνί· ὁ βοσκὸς λέγεται ποιμὴν. Ἐχθρὸς τῶν προβάτων εἶνε ὁ λύκος· φύλαξ αὐτῶν εἶνε ὁ πιστὸς σκύλος.

Τὸ ἀρνάκι.

Ἄρνάκι ἄσπρο καὶ παχύ,
τῆς μάννας του καμάρι,
ἐβγήκεν εἰς τὴν ἐξοχή
κ' εἰς τὸ γλωρὸ χορτάρι.

Ἄπ' τὴν χαρὰ του τὴν πολλὴ
ἀπρόσεκτα ἠηδοῦσε
τῆς μάννας του τὴν συμβουλή
καθόλου δὲν ψηφοῦσε.

— «Καθὼς, παιδί μου προχωρεῖς
καὶ ὅταν ἐλάφι τρέχεις,

νὰ κακοπάθῃς ἤμπορεῖς
καὶ πρέπει νὰ προσέχῃς.»

Χανδάκ' εὐρέθηκε βαθύ,
ὄρμᾶ ἄν παλληκάρι,
νὰ τὸ πηδήσῃ προσπαθεῖ
καὶ σπάζει τὸ ποδάρι.

Προσευχή.

Βασιλεῦ Οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα
τῆς ἀληθείας ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ
πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ
ζωῆς χορηγός, ἐλθέ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν καὶ
καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος καὶ σῶ-
σον, ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἄμην.

+ Ἡ μέλισσα.

Ἡ μέλισσα εἶνε μικρὸν ζώφιον· ἔχει 6 πόδας καὶ 4 πτερὰ. Τὴν ἀνοιξιν καὶ τὸ καλοκαίρι πετᾷ εἰς τοὺς κήπους, εἰς τὰ λειβάδια, ἀπὸ ἄνθος εἰς ἄνθος καὶ συνάζει ἀπ' αὐτὰ μέλι καὶ κηρί. Μὲ τὸ κηρί κατασκευάζει τὰς κηρήθρας μέσα εἰς τὴν κυψέλην· καὶ τὰς κηρήθρας γεμίζει μὲ γλυκύτατον μέλι. Εἰς τὰς μελόπηττας αὐτὰς θέτει τὰ αὐγά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ γεννηθοῦν αἱ μέλισσαι.

Αἱ μέλισσαι ἔχουν μίαν βασίλισσαν, τὴν ὁποῖαν περιποιοῦνται πολὺ· ὅλαι αἱ μέλισσαι ἐργάζονται μὲ ἐπιμέλειαν καὶ τάξιν. Μὲ τὴν μέλισσαν ὁμοιάζουν οἱ ἐργατικοὶ ἄθρωποι καὶ ὅσοι ἀγαποῦν τὴν τάξιν καὶ τὴν καθαριότητα. Ἡ μέλισσα ἔχει κεντρί. Αἱ μέλισσαι λέγονται ἔντομα. Ἐντομα ἀκόμη εἶνε τὸ μυρμηκι, ἡ μύγα, τὸ κουνούπι, ἡ πεταλοῦδα, ἡ ἀκρίδα, αἱ σφήκες, ἡ ἀράχνη καὶ ἄλλα. +

Η ἐργατική μέλισσα.

Τὴν μέλισσαν, καλὰ παιδιά,
καλῶς παρατηρεῖτε,
τὶ ἐργασίαν κάμν' αὐτὴ
ὑπάγετε νὰ ᾶτε.

Τρέχει, πολὺ ἐργάζεται,
ἀπαύστως κοπιάζει,
μὲ πόθον ἀδιάκοπον
κυψέλην ἐτοιμάζει.

Ἔργον τῆς πρῶτον θεωρεῖ
αὐτὴν νὰ περιχρίση
μὲ μέλι καὶ κηρὸν πολὺν
ταχέως νὰ γεμίση.

Βλέπετε, τρέχει καὶ πετᾷ,
γυρίζει μεσ' τὰ δάση,

ἀπαύστως ἀγωνίζεται,
χωρίς καιρὸν νὰ χάσῃ.

Τὰ ἄνθη ἐπισκέπτεται,
• προσεκτικῶς συλλέγει
καὶ ὅσα τὴν ἀρέσκουσιν
αὐτὰ μόνον ἐκλέγει.

Καὶ θέλει τὴν κυψέλην της
ἀφθόνως νὰ γεμίσῃ,
ὅταν τροφή τῆς χρειασθῇ,
πλέον νὰ μὴ φροντίσῃ.

Τὴν μέλισσαν καὶ σεῖς, παιδιά,
καλῶς νὰ μιμηθῆτε,
πλοῦτον καὶ δόξαν καὶ τιμὴν
ἂν θέλετε νὰ ἴδῃτε.

Συνάξατε καὶ σεῖς παιδιά,
κάμετε πολὺ μέλι,
ἂν ἀποκτήσετε πολλὰ
τότε δὲν θὰ σᾶς μέλλῃ. †

Τὸ φρόνιμον παιδίον.

Τὸ φρόνιμον παιδίον δὲν εἶνε ὀκνηρόν, ὑπάγει σὺν σχολεῖον, δὲν χάνει τὸν καιρόν. Ποτὲ δὲν ἀντιλέγει, τοὺς ἄλλους δὲν λυπεῖ, καὶ φεύματα δὲν λέγει ἢ λέξιν ἀπρεπῆ. Μὲ σέβας καθ' ἐκάστην προφέρει προσευχὴν, καὶ τείνει πρὸς τὸν Πλάστην τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν. Τὸ φρόνιμον παιδίον καθεὶς τὸ ἐπαινεῖ, καὶ εἶνε τῶν γονέων χαρὰ παντοτεινή.

Προσευχή.

Ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός, ἅγιος ἀθάνατος· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἁγίῳ πνεύματι· καὶ νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν. Ἄγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον.

Ὁ λαγός.

Ὁ λαγός εἶνε ζῷον δειλόν. Τὸ κρέας του εἶνε πολὺ νόστιμον. Μὲ τὸ δέρμα του κατασκευάζουν καπέλλα καὶ ἄλλα πράγματα. Ὁ θηλυκὸς λαγός γεννᾷ τρεῖς φορές τὸ ἔτος τρία ἕως τέσσαρα λαγουδάκια. Ἐχει ὀφθαλμοὺς ζωηρούς, οὐρὰν μικρὰν καὶ τοὺς ἐμπρο-

σθίους πόδας μικροτέρους ἀπὸ τοὺς ὀπισθίους. Τὰ ὠτά του εἶνε μακρά· τὸ δὲ χρῶμα τῶν τριχῶν του εἶνε καστανόν. Τρώγει χόρτα, λάχανα καὶ διάφορα ἄλλα φυτά. †

— Τὸ κουνέλιον εἶνε μικρότερον ἀπὸ τὸν λαγόν. Σκάπτει ὑπόγειον κατοικίαν ἀρκετὰ βαθεῖαν. Διακρίνεται δὲ εὐκόλως ἀπὸ τὸν λαγόν καὶ ἀπὸ τὸ χρῶμα τῶν τριχῶν του, αἱ ὁποῖαι εἶνε λευκαὶ καὶ ἀπὸ τὰ ὠτά του, τὰ ὅποια εἶνε μικρά. Τὸ κρέας του δὲν εἶνε τόσον νόστιμον, ὅπως τοῦ λαγοῦ.

Εἰς τὸν λαγόν.

Νύκτα ὁ λαγὸς ἐβγήκε,
λαχανόκηπον εὐρῆκε,
τρέχει μέσα καὶ ἀρχίζει
τὴν κοιλιά του νὰ γεμίζει.

Δυστυχία του παρέκει
κυνηγὸς μὲ τὸ τουφέκι
τὸν πτωχὸν παραμονεύει
πλησιάζει καὶ σκοπεύει.

Μπάμ! ήκούσθη 'ς τόν άέρα·
 πλὴν τὰ βόλια 'πῆγαν πέρα
 καί τὸ ζῶον τὸ καυμένο
 εἰνάχθη τρομασμένο.

Φεύγει ὁ λαγὸς ἀκόμα
 μὲ τὸ λάχανο στὸ στόμα,
 κ' ἐδιδάχθη νὰ προσέχη
 ποῦ ἐμβαίνει καὶ ποῦ τρέχει.

Ὁ ποντικός.

Ὁ ποντικός ἔχει χρώμα στακτερόν. Ἡ

οὐρά του εἶνε μακρὰ καὶ λεπτή, οἱ ὀφθαλμοὶ του ζωηροί. Εἰς τὸ ρύγχος του ἔχει μύστακα. Τρώγει ἀπὸ ἔλα, ἄρτον, κρέας, καρπούς, ὄσπρια, χαρτῖα, βιβλία, ξύλα καὶ φορέματα. Διὰ τοῦτο εἶνε πολὺ βλαβερός. Φοβερός ἐχθρὸς αὐτοῦ εἶνε ἡ γάτα. Τὰ εἶδη τῶν ποντικῶν εἶνε διάφορα.

Προσευχή.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς·

Ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου·

Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου·

Γενηθήτω το θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς·

Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον·

Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν·

Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν·

Ἄλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ὄφεις.

Οἱ ὄφεις εἶνε ἑρπετά, δηλαδή δὲν ἔχουσι πόδας καὶ σύρονται μὲ τὴν κοιλίαν. Τὸ σῶμα τῶν εἶνε μακρὸν καὶ πολὺ εὐστροφον. Γλῶσσαν ἔχουσι μακρὰν καὶ σχισμένην εἰς δύο. Οἱ ὄφεις ἀποβάλλουσι τὸ δέρμα τῶν κατὰ τὸ ἕαρ καὶ τὸ φθινόπωρον. Ἐκ τῶν ὄφειων ἄλλοι εἶνε φαρμεροί, δηλαδή δαγκάνουσι καὶ ἐντὸς τῆς πληγῆς χύνουσι τὸ φαρμάκι, τὸ ὅποσον ἔχουσιν εἰς τοὺς ὀδόντας τῶν καὶ ἄλλοι μὴ φαρμακεροί. Ἡ σαίτα δὲν εἶνε φαρμακερή. Ἡ ἔχιδνα (ὄχιά) εἶνε πολὺ φαρμακερή.

*Εἰς τὴν ἑσπέραν.

Ἡ ἡμέρα ᾧσώθη
πίσω ᾧς τὸ βουνὸ
καὶ ἡ νύξ ἀπλώθη
εἰς τὸν οὐρανό.

Ἡ φωναῖς ἐσβύσαν,
ἔπανσ' ἡ δουλειά,
ᾧς ταῖς φωλιαῖς κινῆσαν
τὰ μικρὰ πουλιά.

Σκότος εἰς τὴν πόλι
 κ' εἰς τὴν ἔξοχή,
 εἰς τὴν πλάσιν ὄλη
 δὲν ἀκοῦς ψυχή.

Μὴ φοβεῖσθε, πάλι
 αὐριο πρωτῖ
 θᾶλθ' ἡμέρα ἄλλη
 ἥλιος καὶ ζωή.

Ἔτσι ὅαν ἡμέρα
 κ' ἡ ζωή περνᾷ
 καὶ εἰς ἄλλη σφαῖρα
 ὕστερα ξυπνᾷ. ✕

Προσευχή.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος.

Τὸ ἄλογον.

Τὸ ἄλογον εἶνε ὠραῖον ζῷον. Βαδίζει ὑπερήφανα· κρατεῖ ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν καὶ ἔχει κυρτωμένον τὸν λαιμόν. Τὸ ἄλογον ἔχει μικρὰ αὐτιά, εἰς δὲ τὸν τράχηλον μακρὰν χαιτην· ἡ οὐρά του εἶνε μακρὰ μὲ τρίχας μεγά-

λας. Οἱ πόδες του εἶνε λεπτοὶ καὶ ἔχουσιν
 ἓνα μόνον ὄνυχα. Μὲ ἓνα ὄνυχα ζῶα εἶνε καὶ
 ὁ ὄνος καὶ ὁ ἡμίονος. Τὸ χρῶμά του εἶνε
 μαῦρον, ἄσπρον, στακτερὸν ἢ ξανθοκόκκινον.
 Ὁ ἵππος τρώγει χόρτα, ἄχυρον καὶ κριθάρι.
 Ὁ ἵππος εἶνε ὠφέλιμον ζῶον. Τοὺς ἵππους
 πεταλώνουσι διὰ νὰ μὴ φθείρωνται οἱ ὄνυ-
 χές των. Ὁ ἵππος εἶνε νοήμων· γνωρίζει τὴν
 φωνὴν τοῦ κυρίου του καὶ χρεμετίζει· ἀνα-
 γνωρίζει τὴν ὁδὸν καὶ τὸν σταῦλον. †

† Τὰ ἄβλαβα ζῶα.

Μὴ τὰ ζῶα βασανίσης
 τ' ἄβλαβα μὴ ἀφανίσης·
 καὶ αὐτά, ὡς σὺ ἐπίσης,
 νεῦρα ἔχουσι καὶ αἰσθήσεις.

Καθὼς θέλεις σὺ νὰ ζήσης
 θέλουν καὶ αὐτὰ ἐπίσης.

Ἄγαλᾶς νὰ σὲ κτυπῶσι
 καὶ νὰ σὲ κακοποιῶσι;

ν' ἀφαιρῶσι τὴν τροφήν σου,
νὰ πικραίνουν τὴν ψυχὴν σου;

Ὅπως σὺ δὲν ἀγαπᾷς,
μὴ πειράζῃς, μὴ κτυπᾷς
ἄβλαβον καὶ ἀναπνέον
ἔνυδρον, πτηνόν, χερσαῖον.

Προσευχή.

Κύριε τῶν δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενοῦ· ἄλ-
λον γὰρ ἔκτος σου βοηθὸν ἐν θλίψεσιν οὐκ
ἔχομεν. Κύριε τῶν δυνάμεων, ἐλέησον ἡμᾶς.

† Ο ὄνος καὶ ὁ λύκος.

Μίαν φοράν ἕνας γέρον ὄνος ἔβασκεν εἰς ἕν πρᾶσινον λειβάδι. Ἐξαφνα τότε ἦλθεν ὁ λύκος. Ὁ ὄνος, χωρὶς νὰ δεῖξη καθόλου ὅτι ἐταράχθη, λέγει εἰς αὐτόν. «Καλῶς ἦλθες, κύριε λύκε, περιμένω ἐδῶ πόσῃν ὥραν· οἱ χωρικοὶ θέλουν νὰ σὲ κάμουν Δήμαρχον· ἔλα λοιπὸν νὰ ὑπάγωμεν ἀμέσως εἰς τὸ χωρίον.»

† Ὁ λύκος ἐπίστευσε εἰς τοὺς λόγους τοῦ ὄνου καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἀναβαίνει ἐπάνω εἰς τὸν ὄνον καὶ ἔρχονται εἰς τὸ χωρίον.

Οἱ χωρικοὶ, ἅμα εἶδοι τὸν λύκον ἐπὶ τοῦ ὄνου, ἀρπάζουσι ξύλα καὶ ὄπλα καὶ τρέχουν μὲ τοὺς κύνας καὶ τὸν καταδιώκουσιν.

Ὁ λύκος μελὶς κατάρθωσε νὰ φύγῃ τὸν θάνατον. Ἄφ' οὗ δὲ ἀπεμακρύνθη πολὺ, ἐκάθησε καὶ ἔλεγε μόνος του,

«Δήμαρχον ἐκ τῶν προγόνων

• δὲν ἐξέλεξαν κανένα,

• ἠπατήθην ἐγὼ μόνον,

• πῶς θὰ κάμωσιν ἐμένα.

• Νὰ μὲ ἀπατήσῃ ἄλλος

• καὶ ὁ ὄνος ὁ μέγας!

• Μοῦ ἔπρεπε καὶ ἄλλο ξύλον

• καὶ δαγκάσματα τῶν σκύλων. †

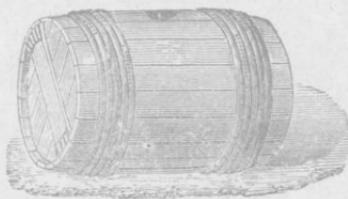
† Η μηλέα.

Τὰ πράσινα φύλλα, τὰ κόκκινα μῆλα
μ' ἀρέσουν πολύ.

Ὁραία, ὡραία, σὲ βλέπω, μηλέα,
τοῦ κήπου στολή!

Μικρός, πῶς νὰ φθάσω καὶ μῆλα νὰ πιάσω
ἐκεῖ στὰ κλαδιά;

Χαρὰ εἰς ἐμένα, ἂν ἔπεφτεν ἕνα
ἐδῶ 'στὴν ποδιά. †

Τὰ πτηνά.

Τὰ πτηνά εἶνε ζῶα. Ἔχουσι πτερὰ, πτίλα, δύο πτέρυγας καὶ δύο πόδας. Μὲ τὰς πτέρυγας πετῶσιν εἰς τὸν αέρα. Τὰ πτηνὰ γεννῶσιν αὐγά καὶ κτίζουσι φωλεάς. Εἰς τὰς φωλεάς θέτουσι τὰ αὐγά των. Ἀπὸ τὰ αὐγά γίνονται τὰ μικρά των τέκνα. Τὰ μικρά τέκνα τῶν πτηνῶν λέγονται νεοσσοί. Ἡ μύτη τῶν πτηνῶν λέγεται ράμφος.

Αἶνιγμα.

Πετεινὸς ἄνυχάτος, ἄνυχοποδάρατος
περπατεῖ καὶ κρίνει τὴν δικαιοσύνη.
Τί εἶνε; (στατήρ).

Τὸ ἔτος.

Ἡ ἀνοιξὶς ἀρχίζει τὸν Μάρτιον. Τὴν ἀνοιξὶν ἡ γῆ πρασινίζει, τὰ δένδρα ἀρχίζουν νὰ βγάζουν ἀνθὴ καὶ φύλλα. Τὰ χελιδόνια ἔρχονται πάλιν, τὰ ἀηδόνια κελαδεῦν γλυκά.

Τρεῖς μῆνας διαρκεῖ ἡ ἀνοιξὶς, Μάρτιον, Ἀπρίλιον καὶ Μάιον.

Κατόπιν ἔρχεται τὸ θέρος. Οἱ καρποὶ ἀρχίζουν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ ὠριμάζουσι· οἱ γεωργοὶ θερίζουν τὰ χωράφιά των, ἡ ζέστη αὐξάνει καὶ αἱ ἡμέραι μεγαλώνουν.

Τρεῖς μῆνας διαρκεῖ καὶ τὸ θέρος, Ἰούνιον, Ἰούλιον καὶ Αὐγούστην.

Μετὰ τὸ θέρος ἀρχίζει τὸ φθινόπωρον. Τὰ σταφύλια ὠριμάζουσι καλὰ καὶ γίνεται ὁ τρύγος. Τὰ ὀπωρικὰ ἀρχίζουν νὰ ὀλιγοστεύουν. Τὰ μαθήματα ἀρχίζουν πάλιν εἰς τὸ Σχολεῖον.

Τρεῖς μῆνας διαρκεῖ τὸ φθινόπωρον. Σεπτέμβριον, Ὀκτώβριον καὶ Νοέμβριον.

Μετὰ τὸ φθινόπωρον ἔρχεται ὁ χειμὼν. Τὸ ψυχρὸς αὐξάνει, βρέχει καὶ χιονίζει· αἱ ἡμέραι γίνονται μικραὶ καὶ αἱ νύκτες μεγαλώνουν.

Τρεῖς μῆνας διαρκεῖ ὁ χειμὼν, Δεκέμβριον, Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον.

Τὰ πτηνά.

Τὰ πτηνά εἶνε ζῷα. Ἔχουσι πτερὰ, πτίλα, δύο πτέρυγας καὶ δύο πόδας. Μὲ τὰς πτέρυγας πετῶσιν εἰς τὸν αἶρα. Τὰ πτηνὰ γεννῶσιν αὐγά καὶ κτίζουσι φωλεάς. Εἰς τὰς φωλεάς θέτουσι τὰ αὐγά των. Ἀπὸ τὰ αὐγά γίνονται τὰ μικρά των τέκνα. Τὰ μικρά τέκνα τῶν πτηνῶν λέγονται νεοσσοί. Ἡ μύτη τῶν πτηνῶν λέγεται ράμφος.

Αἶνιγμα.

Πετεινὸς ἄνυχάτος, ἄνυχοποδάρατος
περπατεῖ καὶ κρίνει τὴν δικαιοσύνη.
Τί εἶνε; (στατήρ).

Τὸ ἔτος.

Ἡ ἀνοιξὶς ἀρχίζει τὸν Μάρτιον. Τὴν ἀνοιξὶν ἡ γῆ πρασινίζει, τὰ δένδρα ἀρχίζουν νὰ βγάζουν ἄνθη καὶ φύλλα. Τὰ χελιδόνια ἔρχονται πάλιν, τὰ ἀηδόνια κελαδεῦν γλυκά.

Τρεῖς μῆνας διαρκεῖ ἡ ἀνοιξὶς, Μάρτιον, Ἀπρίλιον καὶ Μάιον.

Κατόπιν ἔρχεται τὸ θέρος. Οἱ καρποὶ ἀρχίζουν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ ὠριμάζουσι· οἱ γεωργοὶ θερίζουν τὰ χωράφιά των, ἡ ζέστη αὐξάνει καὶ αἱ ἡμέραι μεγαλώνουν.

Τρεῖς μῆνας διαρκεῖ καὶ τὸ θέρος, Ἰούνιον, Ἰούλιον καὶ Αὐγούστην.

Μετὰ τὸ θέρος ἀρχίζει τὸ φθινόπωρον. Τὰ σταφύλια ὠριμάζουσι καλὰ καὶ γίνεται ὁ τρύγος. Τὰ ὀπωρικά ἀρχίζουν νὰ ὀλιγοστεύουν. Τὰ μαθήματα ἀρχίζουν πάλιν εἰς τὸ Σχολεῖον.

Τρεῖς μῆνας διαρκεῖ τὸ φθινόπωρον. Σεπτέμβριον, Ὀκτώβριον καὶ Νοέμβριον.

Μετὰ τὸ φθινόπωρον ἔρχεται ὁ χειμὼν. Τὸ ψυχρὸς αὐξάνει, βρέχει καὶ χιονίζει· αἱ ἡμέραι γίνονται μικραὶ καὶ αἱ νύκτες μεγαλώνουν.

Τρεῖς μῆνας διαρκεῖ ὁ χειμὼν, Δεκέμβριον, Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον.

Ἐὸλον τὸ ἔτος ἔχει δώδεκα μῆνας.

Ἰανουάριος, Φεβρουάριος, Μάρτιος, Ἀπρίλιος, Μάϊος, Ἰούνιος, Ἰούλιος, Αὐγούστος, Σεπτέμβριος, Ὀκτώβριος, Νοέμβριος, Δεκέμβριος.

Αἶνιγμα.

Εἶδα ἓνα δένδρον, ποῦ εἶχε δώδεκα κλώνους,
Κάθε κλώνος εἶχε τριάντα φύλλα. Τὰ φύλλα αὐ-
τὰ ἦσαν ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ἄσπρα καὶ ἀπὸ τὸ
ἄλλο μαῦρα. Τί εἶνε;

Ὁ Ζίζικας καὶ τὸ Μυρμηῆχι.

Καλοκαῖρι κί' ἄνοιξι
ὅταν ἦσαν τὰ λουλούδια,

ὁ τραλλὸς ὁ Ζίζικας
τὴν περνοῦσε μὲ τραγούδια.

Τὰ τραγούδια πέρασαν,
ἦλθαν χιόνια, ἦλθαν πάγοι,
καὶ πεινᾷ ὁ Ζίζικας,
καὶ δὲν ἔχει τὶ νὰ φάγη.

Ἔρχετ' εἰς τὸν γείτονα,
τὸ προβλεπτικὸν Μυρμιῆκι,
καὶ ζητεῖ βοήθειαν
ἓνα σπόρο ἢ σκουλήκι.

Τὸ Μυρμιῆκι ἔκθαμβον
ἔρωτᾷ: «Καλέ μου γείτον,
«δὲν μοῦ λές τί ἔκαμνες
«καλοκαῖρι ὅταν ἦτον;

— «Τραγουδοῦσα, φίλε μου,
ὅσα ἦτο καλὴ ὥρα....»

— «Τραγουδοῦσες; εὐγέ σου!
«χοροπήδα λοιπὸν τώρα.»

ΤΕΛΟΣ

29

20

12

Ραχός

Σε μαρτιά

σε δοκίμια

σε ρεζυμιά

12 ΟΚΤ. 2001

Σπύρος Ι. Παπασπύρου
Ζωγράφος
Καθηγητής Εφαρμογών ΤΕΙ/ΗΠ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΛΥΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦ. Γ. ΡΕΒΒΕΛΗ
ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ

- Ἄλφαβητάριον μετὰ πολλῶν καὶ ὠραίων εἰκόνων.
'Αδεία τοῦ Ἰπουργ. τῆς Δημοτ. Ἐκπαιδεύσεως.
Μυθικοὶ χρόνοι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, πρὸς χρῆσιν
τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῆς Β' τάξεως τῶν Δημ.
σχολείων. Ἄδεία τοῦ Ἰπουργ. τῆς Δημοτ. Ἐκπαιδ.
'Ομήρου Ὀδύσσεια πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν καὶ
μαθητριῶν τῆς Γ' τάξεως τῶν Δημ. σχολείων. Ἄδεία
τοῦ Ἰπουργ. τῆς Δημοστίας Ἐκπαιδεύσεως.
Γραμματικὴ τῆς νέας Ἑλληνικῆς γλώσσης, πρὸς
χρῆσιν τῶν Δημοτ. καὶ Ἀστικῶν σχολείων. Ἄδεία
τοῦ Ἰπουργ. τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως.
'Αναγνωσματοῦρον ἐκ τοῦ Ἡροδότου, πρὸς χρῆ-
σιν τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῆς Δ' τάξεως τῶν
Δημοτ. σχολείων. Ἄδεία τοῦ Ἰπουργ. τῆς Δημοστ-
'Εκπαιδεύσεως.

024000028390

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

